

РЕШЕНИЕ

№ 20221

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 04.05.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3647** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.26 ал.4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя/ЗГВРСНР/.

Образувано е по жалба на П. И., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], ет.8,ап.46,моб.тел: [ЕГН],,ел.адрес: [електронна поща](#) против Разпореждане № 4505-40-119/05.03.2026г. на директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при ТП на НОИ – С., в частта с която е определен размерът на отпуснатото и гарантирано вземане за парично обезщетение и сумите за изплащането му, след приспадане дължимият данък по ЗДДФЛ.

Иска се отмяна на акта поради:

Липса на мотиви – в нарушение на чл.59ал.2 АПК, като неясно е кои месеци са взети за основа на изчислението, как и защо са избрани те, как е определен размерът на непризнатите вземания,защо част от претенциите са изключени и приложен ли е и как максималния месечен размер по чл.22 ал.2 от закона.

Материална незаконосъобразност – нарушение на чл.22 от Закона предвиждащ,че гарантираните вземания обхващат до 6 последни начислени, но неизплатени месечни възнаграждения. Като не са посчени избраните месеци,няма обосновка на избора им,не е доказано,че е избран най-блаоприятния за работника вариант, не са включени всички релевантни вземания-. Същевременно не са признати дължимите обезщетения,като не са включени обезщетения по чл.224 ал.1 КТ и чл.221 ал.1 КТ.

Нарушение на процесуалния закон,като АО не е събрал всички необходими доказателства

в т.ч. ведомости за заплати, данни от НАП/декларации обр.1 и 6/,банкови извлечения,сметоводна документация.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 26 ЗГВРСНР, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора,с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът установи и приема:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган,съгласно чл.26 ал.1 от Закона и в съответствие с изискванията за форма на акта нормативно установени по силата на същата разпоредба.

Относно спазването на процесуалните правила:

Със заявление-декларация за отпускане на гарантирано вземане от 24.10.2025г., П. И. е сезирал директора на ТП на НОИ-С. с искане за отпускане гарантирано вземане по ЗГВРСНР с деклариран работодател „НБ СОФТУЕР“ АД, ЕИК[ЕИК] с декларирано трудово правоотношение на длъжност „директор човешки ресурси“ по трудов договор прекратен на 19.03.2025г.

По преписката е приложена заповед № 08968 от 19.03.2025г. за прекратяване на трудовият договор с посочена причина „уведомление“, като на служителя следва да се изплатят обезщетения по чл.224 ал.1 КТ/за неизползван отпуск/ - 11015,87лв.

Приложена е и справка за осигурителния доход на лицето по данни от декларации от Наредба № Н-13 за периода 01.10.2023г.-31.03.2025г. за периода от м.10,2023г. до м.03,2025г.

Приложени са още:

Работни спранки за определяне размера на гарантираното вземане по чл.22 ал.1 от ЗГВРСНР обхващаща месеците юни,юли,август,септември и октомври 2024г. Справка данни от регистър на осигурените лица на на НОИ, рзчетно-платежна ведомост на работодателя за месеците юни,юли, август,септември и октомври 2024г.

Извадка от интернет банкиране на работодателя „Н. Баскет“ за м.юни,септември и октомври,2024г.

Трудовият договор на жалбоподателя и допълнително споразумение към нетго от 28.03.2024г.

Молба до СГС за предявяване на вземаия за неизплатени възнаграждения за периода от м.юни,2024г. до м.февруари 2025г.,включително,както и сума за обезщетение по чл.224 от КТ и сума за обезщетение по чл.221 ал.1 КТ.

От изготвена работна справка за определяне размера на гарантираното вземане се установява, че съдебното решение за откриване производството по несъстоятелност е вписано в ТР на 14.10.2025г., обстоятелство,което съдът установя и при служебна справка в режим на свободен достъп на интернет страницата на Търговския регистър по ЕИК на юридическото лице.

Съгласно чл.4 ал.1 от Наредбата - в срок до 21 дни от вписване на съдебното решение по чл. 6 ЗГВРСНР в търговския регистър работодателят изготвя за всяко правоимащо лице справка по образец съгласно приложение № 1. От текста на същата/л.15 от делото/ не може да се установи кога е изготвена.И видно от съдържанието и същата е изготвена от старши експерт по осигуряването, а не от работодателя.Което е още едно нарушение на

посочената разпоредба. По силата на ал.2 на посочената разпоредба - справката се изготвя в 3 екземпляра - за лицето, за ТП на НОИ и за работодателя. Екземплярът за правоимащия работник или служител се връчва лично или се изпраща чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка. По делото липсват данни препис/копие от справката да е изпратено на лицето.

Посоченото обстоятелство преклудира и възможността за приложение на процедурата по чл.6 от Наредбата, съгласно която разпоредба работниците и служителите могат да оспорят данните в справката по чл. 4, като подадат възражение пред работодателя в срока по чл. 5, ал. 1, в следствие на което работодателят следва да информира контролните органи на НОИ за получените възражения и дава становище по тях в хода на проверката, както и да прецени основателността на възраженията,като издаде или откаже да издаде нова справка до приключване на проверката по чл. 5, ал. 1/ал.2 и ал.3 на чл.6/.

Невръчването на препис от справката на жалбоподателя е ограничило в пълна степен възможността на жалбоподателя да упражни правото си на възражение, като предизвиква предварително контролно производство относно установяване верността на подадената справка.

Върховния административен съд е имал възможност да постанови, че нормата на чл.5 от ЗГВРСНР възплащава принципа, че неправомерното поведение на работодателя не може да е причина за неизплащане на работника на гарантираните му от Фонда вземания/виж Решение № 9855 от 3.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 2177/2022 г., VI о/.

Като продължение - съгласно чл.5 от Наредбата в едномесечен срок от вписване на съдебното решение по чл. 6 ЗГВРСНР в търговския регистър контролните органи на НОИ извършват проверка по реда на Инструкция № 1 от 3 април 2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт при работодателя по изготвените справки и съставят констативен протокол в 3 екземпляра - един за работодателя и два за ТП на НОИ. Към констативния протокол се прилагат изготвените от работодателя справки за ТП на НОИ, копие от съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност и документи, удостоверяващи упражняването на дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно на свръхзадължеността.

Видно от представената административна преписка по дадени впоследствие указания на съда- такъв протокол е представен/л.57 от делото/. В него обаче ясно е посочено,че ревизия на разходите по ДОО на суеството не може да бъде извършена... В този смисъл протокола е изготвен само въз основа на данни от АИ ГИТ и справки на ТП на НОИ,респ. същият не отразява всички нормативно изискуеми документи за проверката.

На следващо място – в оспореното Разпореждане липсва указание на каква база е изготвено. Липсва, каквото и да е изложение, за това взети ли са предвид и за кой период ведомостите за заплати на работодателя в съответствие с изискванията на чл. 3 от ЗГВРСНР. Не са представени и извлечения от счетоводната документация на дружеството в несъстоятелност, от които да е видно, че е извършвана проверка и е установено по безспорен и категоричен начин кои са начислените и неизплатени парични обезщетения в полза на жалбоподателя съгласно чл. 3, т. 1 и т.2 от ЗГВРСНР.

Съгласно нормата на чл.22 ал.1 от Закона гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6.В тази връзка по

преписката липсват касвито и да било данни последните бмесеца преди вписването на решението за окртиване производство по несъстоятелност да са взети предвид, нито как. Приложени са извлечения само за 2024г. Не е установено нито начислени ли са, нито изплатени ли са такива възнаграждения за относимият период. Приложената справка за осигурителния доход за социално осигурвяване не променя посоченият извод, доколкото са ясно налице данни, че жалбоподателят претендира същите да не са нито начислени, нито изплатени/виж молба до СГС за предявяване на вземаия за неизплатени възнаграждения за периода от м.юни, 2024г. до м.февруари 2025г., включително, л.38 от делото/. В. въпросът начислени и неизплатени ли са възнагражденията и в какъв размер се явява напълно неизяснен от ответника, поради което и напълно неясно е как е определен размерът на обезщетението – тгарантирано вземане с посоченото решение.

Всичко дотук изложено налага извода, че не е спазена задължителната процедура по Наредбата, което е довело до издаване на административен акт в противоречие с изискването на чл. 35 от АПК, както и че административният орган е допуснал неизпълнение на задълженията си по чл. 9 и чл. 36 от АПК, вменяващи му задължение да събере и оцени служебно всички необходими и относими доказателства за правилното установяване на вида и размера на гарантираното вземане на правоимащото лице. Липсата на изпълнена процедура и конкретно изложени мотиви е довело до нарушаване правото на защита на жалбоподателя.

От своя страна, доказването в административния процес се характеризира като дейност по издирване и установяване на правнозначимите факти, а установяването на съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт е в тежест на административния орган. Той трябва да установи и изложи върната фактическа обстановка, при което да обоснове от правна страна реда и начина, по който тя рефлектира върху правото на лицето за гарантирани вземания при несъстоятелност на работодателя по чл. 4 ЗГВРСНР. Това изискване обаче не е спазено от страна на ответника, като освен дотук изложеното, следва да се посочи още:

В представената преписка липсват данни и каквато и да е била индикация за спазване на разпоредбата на чл.9 от Наредбата. Съгласно чл.9 ал.1 от Наредбата – териториалното поделение на НОИ разглежда подаденото заявление-декларация и приложените към него документи, като ги съпоставя с данните от констативния протокол, от Регистъра на осигурените лица и от Регистър "Трудови договори".

Въз основа на направената преценка ТП на НОИ изготвя проект на разпореждане за изплащане или за отказ за изплащане на гарантирани вземания/чл.9 ал.2 Наредбата/.

Съгласно чл.9 ал.3 от Наредбата - документите по ал. 1 и 2 се изпращат на директора на фонда в 14-дневен срок от получаването на заявлението-декларация.

При липсата на представени по преписката, респ. изготвени такива документи остава неясно как е упражнена решаващата дейност на компетентния орган.

Установяването на съществуването или несъществуването на фактическите основания, посочени в административния акт е в тежест на административния орган. Произнасянето на органа, трябва да е мотивирано въз основа на изясняването на всички изискуеми предпоставки и събрани доказателства съгласно нормативната уредба, което в случая не е извършено.

В този смисъл следва да се приеме, че всички отделно констатирани процесуални нарушения водят до извода за нарушение и на разпоредбата на чл.35 от АПК, порази което оспореният акт следва да бъде отменен и върнат на административния орган за ново

произнасяне при спазване на цялата нормативно разписана контролна процедура по установяване на подлежащите на изплащане възнаграждения и свързаните с тях, т.е. дължимите от работодателя по силата на нормативен акт, обезщетения. Успоредно с това е нарушено изискването за мотивираност на административният акт, така, като за съда не е налице възможност за съда да проследи решаващата му дейност с оглед нейното базиране на установени факти и обстоятелства. Формалното излагане на фактически и правни основания без установяване на нормативни изискуеми обстоятелства, при това по начина по който е нормативно регламентирано установяването им/в случая – формален и ясно разписан/ налагат извода, че оспореното решение е постановено в нарушение на производствените правила довело и до нарушение на изискванията за мотивираност на акта – основание за отмяна по чл. 146 т.3 АПК.

При този изход от спора и съобразно нормата на чл. 143 ал.1 АПК, жалбоподателят има правото на разноски, каквато претенция е заявил още с депозираната от него жалба. Като съобрази, че единственият документ за извършени разходи в производството, представен по делото, е квитанция за внесена държавна такса в размер на 10лв. по сметка на АССГ, съдът приема, че това е и сумата, която следва да му бъде присъдена.

С оглед изложеното и на основание чл. 173 ал.2 от Административно-процесуалният кодекс, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Разпореждане № 4505-40-119/05.03.2026г. на директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при ТП на НОИ – С..

ИЗПРАЩА на директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при ТП на НОИ - С. преписката по заявление-декларация за отпускане на гарантирано вземане вх. № 4502-21-146 от 24.10.2025г. подадено от П. И., за ново произнасяне при спазване на указанията дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.